

Αρχιμανδρίτης π. Αθανάσιος Παπασταύρου: Να γίνει Αυτός η καρδιά μας

/ [Ενορίες](#)

Είμαστε ο λαός Του. Είμαστε η γενεά Του. Αρκεί να το αποδεχόμαστε αυτό και να είμαστε έτοιμοι να ακολουθήσουμε τις εντολές Του, γιατί είναι ο μοναδικός τρόπος να αποδείξουμε ότι Τον αγαπάμε.

Ιερά αγρυπνία τελέστηκε την Τρίτη 23 Δεκεμβρίου (Ευγενίας οσιομάρτυρος και Φιλίππου μάρτυρος του πατρός αυτής, Βασίλλας και Αχαϊκού μαρτύρων), στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, με την Ακολουθία των Μεγάλων Ωρών και την Θεία Λειτουργία του Μ. Βασιλείου, στην οποία προεξήρχε και κήρυξε τον θείο λόγο, ο Αρχιμανδρίτης π. Αθανάσιος Παπασταύρου, κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς.

Η αγρυπνία και η ομιλία εντάσσονται στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...».

Ο π. Αθανάσιος στο κήρυγμα του και με αφορμή την παραμονή των Χριστουγέννων εστίασε το λόγο του στο μυστήριο της Ενανθρωπήσεως του Υιού του Θεού, όπως αυτό αποκαλύπτεται μέσα από τις Γραφές, την Πατερική παράδοση και τα γεγονότα της Γεννήσεως του Χριστού. Τονίζοντας ότι όλα τα αναγνώσματα της ημέρας —προφητείες, ψαλμοί και ευαγγελικά κείμενα— συγκλίνουν στη μεγάλη αυτή εορτή. Η Παλαιά Διαθήκη προαναγγέλλει τον ερχομό του Μεσσία, ενώ η Καινή Διαθήκη αποκαλύπτει την πραγματοποίησή του στο πρόσωπο του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού.

Κεντρική θέση κατέχει το μυστήριο της θείας οικονομίας, το οποίο αρχίζει ήδη από το πρωτευαγγέλιο, την πρώτη υπόσχεση του Θεού προς τους πρωτοπλάστους μετά την πτώση. Παρά την αυτοκαταδίκη του ανθρώπου, ο Θεός δεν εγκαταλείπει το ανθρώπινο γένος, αλλά υπόσχεται ότι από το σπέρμα της γυναίκας θα προέλθει Εκείνος που θα συντρίψει την εξουσία του διαβόλου. Αν και οι άνθρωποι ανέμεναν τον Μεσσία, ελάχιστοι ήταν εκείνοι που πραγματικά τον δέχθηκαν, καθώς κανείς δεν γνώριζε ότι ο ίδιος ο Θεός θα κατέβαινε στη γη.

Η σύλληψη του Χριστού από την Παρθένο Μαρία προκαλεί δοκιμασία στον δίκαιο Ιωσήφ, ο οποίος όμως φωτίζεται από τον Αρχάγγελο και αποδέχεται το θέλημα του Θεού. Από την αρχή της επίγειας ζωής Του, ο Χριστός βιώνει τη δίωξη και τη φτώχεια: γεννιέται σε σπήλαιο και τοποθετείται σε φάτνη, χώρο των άλογων ζώων, γεγονός που ο π. Αθανάσιος αντιπαραβάλλει με τη σημερινή εξωραϊσμένη εικόνα των Χριστουγέννων. Η ταπείνωση αυτή υπογραμμίζει τη συγκατάβαση του Θεού προς τον άνθρωπο.

Ιδιαίτερη μνεία γίνεται στη μαρτυρία των αγγέλων, οι οποίοι υμνούν τον Θεό με το «Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη». Η ειρήνη αυτή δεν νοείται ως κοσμική ή πολιτική ειρήνη, αλλά ως η παρουσία του ίδιου του Χριστού μέσα στην καρδιά του ανθρώπου. Όπως τόνισε, με βάση τη διδασκαλία του Αποστόλου Παύλου, «Χριστός εστίν η ειρήνη ημών», και μόνο όπου κατοικεί ο Χριστός υπάρχει αληθινή ειρήνη.

Ο π. Αθανάσιος αναφέρθηκε εκτενώς στο γεγονός των Μάγων από την Ανατολή, οι οποίοι, καθοδηγούμενοι από το άστρο, αναγγέλλουν στα Ιεροσόλυμα τη γέννηση του Μεσσία. Παρότι η πληροφορία γίνεται γνωστή στους Ιουδαίους ηγέτες και στον Ηρώδη, δεν προκαλεί μετάνοια ή αποδοχή, αλλά φόβο και ταραχή. Το άστρο εξαφανίζεται προσωρινά, σύμφωνα με την Πατερική ερμηνεία, ώστε οι Ιουδαίοι να

ακούσουν το μήνυμα από τα στόματα των εθνικών. Παρά τη γνώση των Γραφών και των προφητειών, οι θρησκευτικοί άρχοντες δεν ανταποκρίνονται, αποκαλύπτοντας την υποκρισία και τη βολή τους.

Η φυγή του Χριστού στην Αίγυπτο, η εγκατάστασή Του στη Ναζαρέτ και η ήσυχη ζωή Του ως απλός Ιουδαίος δείχνουν τη συνέπεια της θείας οικονομίας και την εκπλήρωση των προφητειών. Η επίσκεψή Του στον Ναό σε ηλικία δώδεκα ετών φανερώνει την πλήρη αυτοσυνειδησία Του ως Υιού του Θεού, ενώ η ταπείνωση και η υπακοή της Παναγίας προβάλλονται ως πρότυπο στάσης απέναντι στο θείο θέλημα.

Ο Χριστός είναι ο Σωτήρας και Λυτρωτής του κόσμου, ο Θεάνθρωπος που αναλαμβάνει το τριπλό αξίωμα: του Αρχιερέα, του Διδασκάλου και του Βασιλέα. Ως Αρχιερέας προσφέρει τον εαυτό Του θυσία επάνω στον Σταυρό, ως Διδάσκαλος κηρύττει με εξουσία και θαυματουργεί, και ως Βασιλέας βασιλεύει στις καρδιές των πιστών. Με το τίμιο αίμα Του εξαγοράζει τον άνθρωπο από την κατάρρα του νόμου και τον καθιστά λαό Του.

Το κήρυγμα κατέληξε σε έντονη προτροπή προς τους πιστούς να αποδεχθούν τον Χριστό, να τηρούν τις εντολές Του και να Τον εγκαταστήσουν στην καρδιά τους. Μέσα από τη μετάνοια, την εξομολόγηση και τη Θεία Κοινωνία, ο άνθρωπος γίνεται Χριστοφόρος και Θεοφόρος, συμμετέχοντας στην υπόσχεση της θεώσεως και της βασιλείας του Θεού.

«Είμαστε ο λαός Του. Είμαστε η γενεά Του. Αρκεί να το αποδεχόμαστε αυτό και να είμαστε έτοιμοι να ακολουθήσουμε τις εντολές Του, γιατί είναι ο μοναδικός τρόπος να αποδείξουμε ότι Τον αγαπάμε. Αλλά και η υπόσχεσή Του είναι μεγαλειώδης, είναι ακατάληπτη για τον ανθρώπινο νου: «Εάν το κάνετε αυτό, θα έλθω εγώ με τον Πατέρα μου και το Άγιο Πνεύμα και θα εγκατασταθώ μέσα σας». Αυτό ο Θεός θέλει για μας. Να γίνει Αυτός η καρδιά μας, να γίνει αυτός ο βασιλέας μας για να μας αναδείξει και εμάς τη βασιλεία Του ως ιερείς και βασιλείς γιατί μας το έχει υποσχεθεί.»